

ΡΑΜΠΑΓΑΣ

ΕΦΗΜΕΡΙΣ ΠΟΛΙΤΙΚΟΣΑΤΥΡΙΚΗ

ΣΥΝΔΡΟΜΗ ΕΤΗΣΙΑ ΚΑΙ ΠΡΟΠΑΗΡΩΤΕΑ ΜΟΝΟΝ

ΤΙΜΑΤΑΙ ΛΕΠΤΑ 10

Ἐν Ἀθήναις φρ. 10—Ἐν δὲ ταῖς ἑπαρχίαις φρ. 12.
Ἐν τῷ ἑξωτερικῷ φράγμα 20.

ΤΙΜΑΤΑΙ ΛΕΠΤΑ 10

[Άγνωστος συγγραφέας]

Χαρακτήρες. Οι θιασάρχες του Απόλλωνος

Διάλογος μετά συγγραφῆς δράματος

εφ. *Ραμπαγάς*, Αθήνα

9 Σεπτεμβρίου 1879, σ. 4

ΧΑΡΑΚΤΗΡΕΣ

Οἱ θεοπάρχαι τοῦ Ἀπολλωνίου.

(Ἐν τῷ μερῷ αὐτῷ—ἦτοι ἐν τοῖς παρὰ τοῖς παρασκηνίοις τοῦ θιάστρου κλαβίους των).

Διάλογος μετὰ συγγραφεῖς δράματος.

Συγγραφεὺς. Λοιπὸν, κύρ Νιόνιο! τὸ ἰδιόθετος;

Νιόνιος. Ἔ; ἂ! Ναι. Ὅχι, καυμίνα! Τσοῦ, τσοῦ, τσοῦ (κράζων τὸν γεωστὸν γατοκτόνον, ὡς τὸν ἀποκαλεῖ, ἢ γαλοκτόνον κίνα του). Τίγρις! Τίγρις!... (Ὁ κίων εὐρίσκειται πλυσίων του).

Συγγραφεὺς. Τότε μὲ τὸ ἐπιστρέφεις. Βλέπω ὅτι δὲν εὐκαιρῆς πάλιν.

Νιόνιος. Ὅχι καυμίνα... Ἔ;... ναί... (Κράζων). Βερίνη! Βερίνη! Ν' ἀρχίσῃ ἡ μουσικὴ!

Συγγραφεὺς. Λοιπὸν, θὰ τὸ ἀναγνώσῃς, ἦ ὄχι;

Νιόνιος. Ἔ; ναί... Νὰ ἰδῆς τὸν Σπύρο. Ἦσουν προχθὴς εἰς τὸν Κοιτανικὸν γάμον; (Κράζων). Σοφία! Σοφία! ἔτοιμάσου.—Λοιπὸν φιλῶται! πᾶς σοῦ ἔφρων τὸ μέγεθος (Κράζων τὸν κίνα του). Τσοῦ, τσοῦ, τσοῦ, Τίγρις! (Ὁ κίων του δὲν τὸ ἔχει κοιτίσει ἀπὸ πλυσίων του).

Συγγραφεὺς. Ἔ! σὲ ἀφίνο.

Νιόνιος. Ὅχι καυμίνα! Κάθουσε! Ἔχε τὴν ἐννοια σὲ παρακαλῶ νὰ μὲ ἔγγ' ὁ σάβλος σ' τὴ σκηνὴ καὶ ἔρχουμαι ἀμέσως. Ἄ!... ναί!... νὰ σοῦ πῶ... Ἄ!... Στέλλα! εἰσαι ἔτοιμη;

Συγγραφεὺς. Καλὴν νύκτα!

Νιόνιος. Μὰ κάθουσε καυμίνα; (τραγουδεῖ). Ἄ! νὰ σοῦ πῶ! εἶδες τὸ Σπύρο;... Τοῦ τὸ ἔδειξες; Ἄλλοθι... εἶναι ὑπερσία ἀπόψε... θὰ κλείσῃ τὸ παραθυρῆκι... μὲ συγχωρεῖς... Ἔ;... (Κράζων). Λαζαρίδη! Λαζαρίδη! (τῷ συγγραφεῖ δίδων αὐτῷ τὸ δρᾶμα του). Δεῖξ' το, καυμίνα, τοῦ Σπύρου. Au revoir, ἔ; θὰ σὲ ἰδῶ μετὰ τὴν πρώτην πρᾶξιν... Σπύρο! σφύριζε... (Ὁ συγγραφεὺς ἀπερχεῖ εἰς τὸ κλαβίον τοῦ Σπύρου).

Συγγραφεὺς. Καλησπέρα κύρ Σπύρο!

Σπύρος. Ὡ! bon soir, mon cher ami! Asseyez vous, mon cher ami.

Συγγραφεὺς. Εὐχαριστῶ.

Σπύρος. Καὶ τί καλὰ κρατεῖς αὐτοῦ;

Συγγραφεὺς. Τὸ δρᾶμά μου.

Σπύρος. Ἄ! γὰρ νὰ τὸ ἴδωμε... Μὲ συγχωρεῖς μὲ ὑψηλῆ... (Ἐξέρχεται).

Συγγραφεὺς. (μόνος). Καὶ αὐτὸς δὲν ἔχει ὑπερῆν νὰ τὸ ἀναγνώσῃ.

Σπύρος. Comment va la santé mon cher ami?

Συγγραφεὺς. Ἦσται! Λοιπὸν πότε θὰ τὸ ἀναγνώσῃς;

Σπύρος. Τὸ ἰδίως τοῦ Νιόνιου; Μὲ συγχωρεῖς μὲ ὑψηλῆ... Κοτοπούλη!... Βούλγαρη!... (Ὁδδεις φαίνεται). Μὰ τί ἔσται ἀπόψε! Μοῦ ποῦξ καὶ τὸ κεφάλι μου! Ὄψ'! Μὲ συγχωρεῖς ν' ἀνοίξῃ τὸ παραθυρῆκι.

Συγγραφεὺς. Σὲ ἀφίνο οὐὰ νὰ ἔτοιμασῆς. Πότε θὰ μοῦ ἀπαντήσῃς;

Σπύρος. Ἔ;... ναί... Μὴν εἶδες ἀπόψε τὸν... Ἄ!... ἐπιλείψου ἢ πρώτη πρᾶξις. (Κράζει). Ῥούσο! Ῥούσο! Πῆς τοῦ Γούθη νὰ παίξῃ ἕνα μικρὸ κομμάτι. Λοιπὸν, mon cher!...

Συγγραφεὺς. Καληνύκτα.

Σπύρος. Ἐπὶ τὸ δρᾶμα; Μὰ γιατί; Ἄφνει το! Ὁ τὸ διαβάσω ἕνα λάβω καιρὸν. Νὰ σὲ ἰδῶ μετὰ τὴν δευτέραν πρᾶξιν.

Συγγραφεὺς. Ὁ μὲ ἰδῆς τὸν κίνα πᾶς δὲν ἔχει θύσειρα. (Ἐξέρχεται).

Σπύρος. (μόνος). Ἄμ δὲν θὰ σοῦ τὸ ἀναγνώσῃς ἄνθρωπος τὴν τύχη!... Νιόνιο! Νιόνιο! Ἐγ' ἄλλας φοι...

Νιόνιος. Ἄφου δὲν δίνονται νὰ τοὺς διαβάσω ἕνα ἔγω—τὸ δρᾶμά τους, καλὰ τοὺς ἔχωμας τοῦ: μεταφράσεις.